

NAKARMIĆ SIĘ (2) vb pf

się (1), sie (1).

Pierwsze a jasne, drugie pochylone.

inf nakârmić się (1). ◊ [*praet sg 2 m* nâkarmięś się.] ◊ *part praet act* nakârmiwszy się (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przyjąć pokarm; zaspokoić głód (2) :

W przen (1) :

W porównaniu (1): wfpominánim iego [męža świętego] ywefelić fię ferce/ y z cnot iego świętych hoynie fię nâkarmić/ iáko zbieśiády iákiey wesołey/ może. *SkarŻyw* 241.

Przen (1) :

Zwroty: »nakarmić się strachu« = *bać się (1):* musi człowiek wciąż pędzić/ á náfkakawłzy fię po okrutnych wełnach/ j nâkarmiwlzy fię frogiego łtráchu/ nákoniec vthonąc gdy fię okręt o iáką rozbije łkálę. *GórnDworz* H6v.

[»nakarmić się śmiechu« = *ośmieszyć się:* Nâkarmięś fię śmiechu pánie Kátholiku *ŁaszczPogrom* 4.]

Synonimy: najeść się, nasycić się.

Formacje współrdzenne cf KARMIC.